

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/129/2019
Identifikačné číslo spisu:	4414223970
Dátum vydania rozhodnutia:	21.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4414223970.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. Y., bývajúceho v W. A., Y. C.. Š. XX, 2/ Y. K. Y., bývajúceho v T., V. XX, 3/ K. R. H., bývajúceho v W. A., Y. C.. Š. XXXX/XX, všetci zastúpení JUDr. Jánom Legerským, advokátom so sídlom v Trenčíne, Nám. sv. Anny 25, proti žalovaným 1/ Elektrosvit Nové Zámky, a.s. so sídlom v Nových Zámkoch, Komárňanská cesta 3, 2/ UNICO TRADE, s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, M. R. Štefánika 19, 3/ Birtler Garden, s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, Ernestova bašta 2524/7, všetci zastúpení Mgr. Martinom Šutkom, advokátom so sídlom v Nových Zámkoch, Ernestova bašta 2524/7, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9 C 315/2014, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. januára 2019 sp. zn. 9 Co 96/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 17. januára 2019 sp. zn. 9 Co 96/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj „prvoinštancný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. októbra 2017 č. k. 9 C 315/2014-398 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ až 3/ domáhali určenia, že vlastníkom nehnuteľností zapísaných u Okresného úradu Nové Zámky, katastrálny odbor pre okres Nové Zámky, katastrálne územie Nové Zámky na liste vlastníctva č. XXXXX ako parcely reg. „C“, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovaným 2/ ako kupujúcim zo 16. augusta 2013 a kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 2/ ako predávajúcim a žalovaným 3/ ako kupujúcim z 2. júla 2014 je žalovaný 1/. Výkonaným dokazovaním zistil, že žalovaný 1/ na základe rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9 C 624/2012-81 z 8. júla 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2013, sa stal vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Nové Zámky, katastrálne územie Nové Zámky, vedených Okresným úradom Nové Zámky, odborom katastrálnym, na liste vlastníctva č. X, ktoré nehnuteľnosti previedol kúpnu zmluvou zo 16. augusta 2013 na žalovaného 2/. Žalovaný 1/ na základe rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13 C 210/2013-28 z 25. novembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 6. decembra 2013 sa stal vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Nové Zámky, katastrálne územie Nové Zámky, vedených Okresným úradom Nové Zámky, odborom

katastrálnym, na liste vlastníctva č. X, ktoré nehnuteľnosti previedol kúpnu zmluvou z 11. decembra 2013 a dodatkom č. X kúpnej zmluvy zo 17. decembra 2013 na žalovaného 2/. Kúpnu zmluvou z 2. júla 2014 uzatvorenou medzi žalovaným 2/ ako predávajúcim a žalovaným 3/ ako kupujúcim previedol žalovaný 2/ tieto nehnuteľnosti na žalovaného 3/. Ďalej zistil, že na Okresnom súde Nové Zámky prebieha pod sp. zn. 14 Er 325/2013 exekučné konanie vo veci oprávneného (žalobcu 1/) proti povinnému (žalovanému 1/), v ktorom sa jedná o vymożenie uloženej povinnosti o zaplataenie 713,60 eur s príslušenstvom, v ktorom povinný podal proti exekúcii námietky, o ktorých odvolací súd rozhodol uznesením z 29. septembra 2017 sp. zn. 7 CoE 19/2017 tak, že námietky povinného zamietol a exekúcia doposiaľ nie je skončená. Taktiež zistil, že žalobcovia 2/ a 3/ veriteľmi žalovaného 1/ nie sú a dokonca ani netvrdili, že nimi sú. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že žalobcovia neboli účastníkmi kúpnych zmlúv a preto nemôžu byť vecne legitimovaní k podaniu žaloby. Zároveň vyvodil záver, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko postavenie žalobcov sa touto žalobou žiadnym spôsobom nezmení a ani nebude istejšie a priaznivejšie v ich prospech, keď ich práva nie sú vôbec ohrozené. Postavenie žalobcu 1/ sa tiež nezmení, ak by aj vlastníkom bol po rozhodnutí žalovaný 1/.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 17. januára 2019 sp. zn. 9 Co 96/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V zmysle § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ďalej uviedol, že žalobca 1/ odôvodňoval svoj naliehavý právny záujem existenciou pohľadávky voči žalovanému 1/, žalobca 2/ ako bývalý člen predstavenstva žalovaného 1/ odôvodňoval svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení z dôvodu, že podaním takejto žaloby predíde hrozacej škode na majetku a žalobca 3/ odôvodňoval svoj naliehavý právny záujem ochranou záujmov a majetkových práv akcionára spoločnosti ELSVIT, a.s. ako akcionára vlastniaceho 97 % podiel na základnom imaní spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a.s. a to K. R. H., ktorý je 10 % akcionárom spoločnosti ELSVIT, a.s., pričom súd prvej inštancie sa posúdením otázky naliehavého právneho záujmu z hľadiska toho, ako ho odôvodňoval každý zo žalobcov nezaoberal a posudzoval ho len vo vzťahu k existencii pohľadávky žalobcov 1/ až 3/ vo vzťahu k žalovanému 1/. Odvolací súd, posudzujúc právny záujem každého zo žalobcov osobitne, z dôvodov nimi uvádzaných, dospel k záveru, že ani po zohľadnení aj týchto dôvodov nie je ani u jedného z nich preukázaný právny záujem na požadovanom určení. To, že žalobca 1/ je veriteľom žalovaného 1/ a oprávneným v exekučnom konaní voči nemu na základe súdom priznaného exekučného titulu, žalobca 2/ je bývalým členom predstavenstva žalovaného 1/ a žalobca 3/ má majetkové právo vo vzťahu k žalovanému 1/ takýmito skutočnosťami nie sú. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keď žalobcami požadovaným určením by sa neodstránila spornosť práv medzi stranami. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“), ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť odôvodnili ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. s tým, že odvolací súd znemožnil žalobcom uskutočňovať procesné práva pred súdom v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietali nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, keď samotnému posúdeniu otázky, či žalobcovia majú alebo nemajú naliehavý právny záujem sa odvolací súd venuje v odseku 24 len dvoma vetami „z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by bez určenia, že žalovaný 1/ je vlastníkom predmetných nehnuteľností došlo k ohrozeniu práva žalobcov, prípadne sa ich postavenie stalo neistým. To, že žalobca 1/ je veriteľom žalovaného 1/ a oprávneným v exekučnom konaní voči nemu na základe súdom priznaného exekučného titulu, žalobca 2/ je bývalým členom predstavenstva žalovaného 1/ a žalobca 3/ má majetkové právo vo vzťahu k žalovanému 1/ takýmito skutočnosťami nie sú“. Výtýkali odvolaciemu súdu, že v tomto odseku ani náznakom nevysvetľuje dôvody, prečo uvedené skutočnosti „takými skutočnosťami nie sú“ a z tohto odôvodnenia nemožno vôbec zistiť, akými konkrétnymi úvahami sa odvolací súd spravoval, keď dospel k uvedenému záveru. Prípustnosť dovolania vyvodzovali i z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., keď mali za to, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená a to či naliehavý právny záujem na určení, že

žalovaný je vlastníkom určitých nehnuteľností môže mať a/ veriteľ, ktorý svoju pohľadávku proti žalovanému vymláha v exekúcii, b/ osoba, ktorá bola členom predstavenstva žalovaného v čase, kedy bol urobený (tvrdený) protiprávny úkon, ktorého dôsledkom bol prevod príslušných nehnuteľností, c/ osoba, ktorá je akcionárom spoločnosti, ktorá je akcionárom žalovaného. Boli názoru, že vďaka určovaciemu rozsudku dochádza k zlepšeniu postavenia oprávneného v exekučnom konaní a preto je takáto určovacia žaloba správne zvolený procesný nástroj. Uviedli, že žalobca 2/ ako člen predstavenstva žalovaného 1/ nemal možnosť zabrániť podpísaniu kúpnej zmluvy medzi žalovaným 1/ a 2/, pričom z ustanovenia § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka mu vyplýva povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, v súlade so záujmami všetkých akcionárov a nesplnenie tejto povinnosti môže privodiť jeho vlastnú zodpovednosť za škodu voči spoločnosti. Zdôraznili, že ak bude žaloba vecne úspešná, majetok bude vrátený spoločnosti, čím sa obnoví pôvodný stav a je vylúčený vznik škody u tejto spoločnosti a preto členovi predstavenstva nemožno uprieť naliehavý právny záujem na určení, že spoločnosť je vlastníkom určitého majetku. Uzavreli, že žalobca 3/ ako menšinový akcionár spoločnosti ELSVIT, a.s., ktorá má 97 % podiel na základnom imaní žalovaného 1/ nemôže ovplyvniť činnosť spoločnosti na valnom zhromaždení a preto mu nemožno uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti týchto zmlúv, nakoľko v dôsledku prevodu majetku spoločnosti na tretiu osobu za neprimerane nízku cenu dochádza k zníženiu majetku spoločnosti, čo môže mať negatívny dopad tak na hodnotu akcie, ako aj na výšku podielu akcionára na zisku. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že námietky sú subjektívneho rázu, bez opory v zákone či dôkazoch. Uvedené námietky mali žalobcovia uplatniť v priebehu dokazovania na súdoch nižších inštancií. Ďalej poukázali na to, že spôsob revízie rozsudku, o aký žalobcovia žiadajú, má znaky porušenia princípu rovnosti a zásad spravodlivého a nestranného konania. Keďže námietky žalobcov sú nepodložené a nedôvodné, navrhli dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenie pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/ alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor

dovolatelia tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017 - tu aj k uvedenému neskôr sa pritom žiada poznamenať, že rozhodnutiami s časťou spisovej značky tvorenou súborom písmen „Cdo“ sa rozumejú rozhodnutia najvyššieho súdu z ním uskutočnených dovolacích konaní. Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Žalobcovia dovolaním namietali, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či presnejšie vôbec) nereaguje na ich odvolaciu argumentáciu.

12. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov abscentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventúálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4 Cdo 102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

13. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že „rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil“ (bod 4. odôvodnenia), ako aj to, že „žalobcovia v podanom odvolaní dôvodne argumentujú tým, že súd prvej inštancie sa posúdením otázky právneho záujmu na požadovanom určení z hľadiska toho, ako ho odôvodňoval každý zo žalobcov 1/ až 3/ nezaoberal a posudzoval ho len vo vzťahu k existencii pohľadávky žalobcov 1/ až 3/ vo vzťahu k žalovanému 1/“ (bod 23.)

14. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.).

15. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C.s.p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalobcov, uvedenými v odvolaní a to za situácie, keď už pred ním opomenul súd prvej inštancie sa vysporiadať tiež s konkrétnym (a pre rozhodnutie významným) argumentom, či žalobcovia 1/ až 3/ majú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnych zmlúv uzatvorených medzi žalovanými 1/ až 3/.

16. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá, resp. vytvorí je sice súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už spred čias nadobudnutia účinnosti C.s.p. (v tejto súv. por. § 219 ods. 2 O.s.p.), v rámci rekodifikácie však zákonodarca do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodiť z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prínavnejšie tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň objektívne zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť. Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

17. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci k odvolacím námietkam žalobcov uvedených v podanom odvolaní uviedol iba „Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplyva, že by bez určenia, že žalovaný 1/ je vlastníkom predmetných nehnuteľností došlo k ohrozeniu práva žalobcov, prípadne sa ich postavenie stane neistým. To, že žalobca 1/ je veriteľom žalovaného 1/ a oprávneným v exekučnom konaní voči nemu na základe súdom priznaného exekučného titulu, žalobca 2/ je bývalým členom predstavenstva žalovaného 1/ a žalobca 3/ má majetkové práva vo vzťahu k žalovanému 1/, takýmito skutočnosťami nie sú“ a ďalej nezaujal k týmto otázkam žiadne stanovisko, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalobcov, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

18. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov

tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C.s.p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C.s.p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami už v prvej inštancii).

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.